Nemere István

A lottózó időutas

adamo books kiadó

Nemere István

A lottózó időutas

Kiadó: Adamo Books Kft.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN: 978-963-453-745-8

adamo books kiadó

Tartalomjegyzék

Vendégvárás 5
Bolygóhóhérok 9
Találkozás 20
A mélység fiai 31
A pszicho-madár 42
A zsákmány 52
A repülő jurta 59
Játék 63
Dávid és a Góliátok 75
Rita 83
Kettőscsapda 90
Matt 100
A boldogságosztó 105
A remekmű 111
A hang 124
„Ők” 140
Óriási ötlet 147
Űrhalál 154
A holdverseny 158
Madárszárny 169
Optikai robbanás 180
Adana 184
Beszivárgás 192
Hol vagytok? 196
Omega bázis 04
1. A túlméretezett páciens 201

2. A szomorú bolygó 218
3. A vízgyógyítók 233

Fogadás 252
Kocsmai verekedés 260
A lottózó időutas 271

Vendégvárás

Az Auriga nevű bolygó lakói űrhajót küldtek a Földre. Az üzenetváltás már évekkel előbb megkezdődött. Egyelőre csak szám-sorokat, könnyen érthető matematikai képletek rádiójelekké formált kódjait küldhették el nekik az emberek. Valami hasonló volt a válasz is.

Aztán egy napon fölfedezték a Föld felé száguldó űrhajót.

Megindult a találkozás előkészítése. Összeültek a tudósok és kimondták: az idegenek valószínűleg békés szándékkal jönnek, fogadjuk hát őket ugyanúgy... Mindenesetre, a leszállóhelyen legyenek készenlétben a hadsereg különböző egységei, a legmodernebb fegyverekkel, riadókészültségben...

A leszállóhelyen? - kapták fel a fejüket a politikusok. Hol is fog leszállni az űrhajó...?

Versengés kezdődött, végtelenül makacs és céltudatos ellenfelek összecsapása. Az afrikaiak a Szahara mellett kardoskodtak: elég széles, szép síkság, ott szálljon le az űrhajó!

De az európaiaknak, polinézoknak és ázsiaiaknak, amerikaiaknak és ausztráloknak is megvolt a maguk kedvenc leszállóhelye. A vita hónapokig tartott. Bár egyesek aggódtak, hogy nehéz lesz megértetniük az Auriga űrhajósaival, hol érjenek földet - a vitának csak nem szakadt vége. Végül sorshúzással döntötték el, hol várja majd a fogadóbizottság a vendégeket. A sorshúzást az egész földi interkontinentális tévéhálózat közvetítette.

Mikor végre ezen is túl voltak, a radar képernyőjén már tűhegynyi pontból mákszemnyire nőtt az Auriga küldöttségét hozó űrhajó. Ideje volt a fogadtatás más aspektusaira is gondolni.

Hosszas belső harcok után eldőlt, hogy a fogadáson minden országnak egy-egy képviselője jelenhet meg. A tudósok azért küzdöttek, hogy néhány képviselőjük szintén jelen lehessen a majdani nagy eseményen. A televízió helyszíni közvetítést tervezett.

- Ki tartja meg az üdvözlőbeszédet? - tette fel a kérdést az egyik népszerű hetilap. Nosza, megindult a vetélkedés tíz-egynéhány nagyhatalom vezetői, híres tudósok, írók, művészek és színészek között.

Egy pantomimművész is jelentkezett, állítván, hogy az űrből érkező vendégek úgyis csak az ő „beszédét" fogják megérteni.

Így aztán mielőtt eldőlt volna a vita, ki is mondja el az üdvözlőbeszédet, egy másik, sokkal fontosabb probléma nyomult előtérbe: milyen nyelven hangozzék el a szónoklat? Az angolul beszélők természetesnek vették, hogy angolul kell azt elmondani, az ő nyelvük „világnyelv".

Más nyelvek képviselői lehurrogták őket, állítván, hogy maguk az angolul beszélők is állandóan félreértik egymást, hogyan érthetnének akkor szót az űrből érkező vendégekkel...? A franciák még mindig azt hitték, hogy az ő nyelvük is világnyelv, s erősen kardoskodtak. De nem sajnálták a pénzt a propagandára a spanyol és az arab nyelv harcosai sem.

Nem sokkal később kínaiul már meg is jelent egy nyomtatott röplapon az üdvözlőbeszéd tervezete, melyet természetesen egy

kínai mondana kínaiul a vendégeknek. A beszéd elején a küldött „Kína és a többi állam nevében" akarta üdvözölni az Auriga űrhajósait... Felléptek a német, olasz, indonéz, szuahéli, tagal és más nyelvek képviselői, éles harcot folytatva egymás ellen. Két tudóscsoport energiát nem kímélve harcolt a latin(!) és az eszperantó nyelv alkalmazása mellett. De szép számmal akadtak olyanok is, akik a „kis" nyelvekért szálltak síkra, mondván hogy azok - annyi évszázados mellőzés után - most végre híressé válhatnának... De túl sokan voltak és kíméletlenül letiporták egymást.

A vita még akkor is tartott, amikor az Auriga űrhajó földközelbe ért.

Az „angol tábor" szakadár lépésre szánta el magát: saját leszállóhelyet jelöltek ki, ahol csak ők várták az idegeneket. Erre a többi ország is követte példájukat: a Föld tele lett rádió-„világítótornyokkal" körülvett Auriga leszállóhelyekkel, ahol az államok vezetői huszonnégy órás ügyeletekben várták a vendégeket. Ismét nagy keletjük volt a sötét frakkoknak és cilindereknek.

Az idegen űrhajó megérkezett és Föld körüli pályára tért.

A tudósok naphosszat obszervatóriumaikban ültek, rádiótelefonok recsegtek, „forró drótokon" forró szavak szálltak. Mindenütt azt remélték, hogy éppen náluk fog földet érni a különös formájú űrhajó, így telt el egy hét.

A nyolcadik napon megszólalt az Auriga űrhajó rádióhangja. A földön használt összes hullámhosszon beszélt egy gépies hang, méghozzá 3186 földi nyelven, ugyanazt az egyetlen mondatot

ismételgetve: A LEGJOBB MOSÓPOR AZ „OLIGA" EZT HASZNÁLJA EGÉSZ AURIGA.

Találkozás

Az erdő fölött ragyogott a nap. Messze volt még az este. Lágy sugarak villóztak a dombok között; finom port vert néhány szekér. Lovak ballagtak, dús farkukkal csapkodva űzték el a legyeket. Galambok szálltak körbe, aztán leültek a háztetőre. Egy pillanat múlva tisztán hallatszott a sok kis karmos láb mocorgása a cserepeken. A falu felől trágyaszagot hozott a könnyű szél. Megmozgatta a jegenyék ágait is, egy levél cikázva, lassan hullott alá, majd belesimult a porba.

Az udvaron a kút mellett lovakat itattak. Zsákokkal megrakott parasztszekerek álltak a kőfalba vágott bejárat előtt, valaki posztóvégeket árult egy asztalon. Cselédlányok korsót vittek a kútról, fiatal testük meghajlott a súlytól. A fogadó konyhájából hagymaszag áradt. A ház körül, a veteményeskertből most jött a fogadós kövér felesége, két kisfiú szaladt el mellette jókora káposztával a kezükben.

A tornácon három asztal volt deszkalapokkal, de csak kettőnél ült egy-egy férfi. A szélső asztal gazdája már befejezte az evést, letette jókora kését, hátradőlt, és az udvart nézte. Bajuszos, ötven körüli ember volt, hosszú haja vállára hullott. Mozdulatai megfontoltságról árulkodtak.

Öltözete alapján városi polgárnak látszott. Nem volt gazdag: olcsó bor volt a kupában, amit a fogadós nemrégen tett eléje. Lefaragta a húst a csontról, és most jóllakottan nézte a tetőn a galambokat, figyelme aztán a szomszédjára fordult.

A másik vendég még javában evett. Vékony, mozgékony emberke volt, a keze most is járt az asztalon ide-oda. Kenyeret tört,

fűszereket szórt az ételbe, türelmetlenül tekintgetett körbe. Végre találkozott a tekintetük.

A vékony alighanem valami nagyúr szolgája lehetett, erre utalt öltözete is.

Mentéjéről hiányoztak a csak nemesuraknak kijáró paszományok.

- Már megbocsásson kegyelmed - fordult a hosszúhajúhoz . - Nem tudja kegyelmed, mikor jön a postakocsi?

-Csak estefelé - válaszolta amaz kedves mosollyal. Látszott, már régen szeretett volna szóba elegyedni bárkivel. Nagyot szusszantott, és folytatta: - Innen már nincs messze a város. Ez az utolsó csereállomás. Új lovakkal hamar átkel a gázlón, és mire feljönnek a csillagok, megáll a kocsi a főtéren.

-Oda igyekszik kegyelmed is? - a posztóruhás már a végén járt az evésnek. Mint mindent, ezt is sietve végezte, pedig hát most tudta meg, nincs oka a kapkodásra.

- Így vagyon - bólintott amaz nyugodtan, egy percre ismét az udvart nézte. A fogadósné most szennyes ruhát vitetett hátra a szolgálólányokkal; az egyik - egy hosszú hajú, de csúnya, sovány teremtés szeme megakadt a tornácon ülő vendégen, ám ez csak egy pillanatig tartott, aztán a lányok eltűntek a ház sarka mögött. Ostorok pattogtak, nyikorogva indult el az egyik szekér. A lisztet a vízimalom felől hozták. Kalapos kereskedő mutatta lova patáját egy szolgának: elveszett a patkója! A legény megvakarta a tarkóját, aztán csak a vállát vonogatta. A galambok lemerészkedtek az udvarra, ahol a lovak zsákjából kihullottak a zabszemek.

De egy fekete kutya dühösen csaholva elkergette őket.

- Akkor hát sok időnk van még - mondta a sovány. Mintha megkönnyebbült volna, bár türelmetlensége nem múlott el. Befalta a maradékot is, szeme körül megsűrűsödtek az elégedetlen ráncok. Gondosan megtörölgette kését. A hosszúhajú jóízűen böffentett egyet, és határozatlanul felállt.

- Sétára vagyon kedve kegyelmednek? - a sovány még szájába rakott egy kenyérdarabot. Jó vastag héjjal sütötte a fogadósné az itteni kenyeret. Amikor a férfi felállt, teli szájjal tette hozzá: - ímhol van a folyópart, egy árnyas ligettel.

Ezt meghívásnak is vehette az öregebb. Beszédbe elegyedjen egy idegennel...? Eszébe jutott, hogy ezt is dolgának tudhatja be, ha úgy akarja. Bizonytalanul bólintott. Amikor lementek a lépcsőn, viháncoló gyerekek csapata szaladt el mellettük. Egy ló nyerített. A szekeres parasztok már messzire jártak, buzdító kurjongatásukat sem hallották.

Csönd ülepedett a vidékre.

A fekete kutya bizalmatlanul szemlélte őket, nem jött közelebb. A fogadóban rengeteg embert látott nap mint nap, már csak a gazdától tűrte el olykor a simogatást.

- Nem kedvelem a várakozást - mondta a posztóruhás. A hosszúhajú még hallgatott. Lassan sétáltak ki a kapun, és akkor rögtön megpillantották a folyót. Az idősebb férfi járt már erre, tudta, hogy ott fentebb van a gázló. Vízimadarak köröztek egy öbölben a nádas fölött. A folyó nem volt nagyon széles, de ilyenkor délután mintha már halványkék pára bukkant volna fel a meder fölött.

- Kegyelmed mindig siet - mondta mosolyogva a hosszúhajú.

Megigazította a mentéjét, csizmájával odábbrúgott egy követ. - Olyan, akár a császár. Annak is mindig sietős a dolga.

- Ismeri kegyelmed a császárt? - a sovány hangjában tisztelettel vegyes kíváncsiság rezdült.

- Láttam már néhányszor - mondta amaz. A soványnak megfordult a fejében, hogy tán éppen maga a császár ez itt, aki álruhában vizitálja a népet; hallott már ilyesmit. De az régen volt, talán igaz sem volt; no és ez az ember egy csöppet sem hasonlított az aranytallérokon látható arcra. Nem, ez nem az. A mai császár aligha megy el egyedül az emberek közé, annál sokkal jobban félti a bőrét. Valami városi ember lehet, talán a polgárok egyik hivatalnoka. Megnyugodott.

Később leültek egy kidőlt fa törzsére. A fogadónak innen csak a kéménye látszott, jólesően füstölgött. Volt hát hová menniük, ha netán vihar törne rájuk. De az égről még a bárányfelhők is eltűntek, esőtől sem kellett tartaniuk. Ültek és nézték a folyót, beszéltek a császár utolsó háborújáról, az adókról. A sovány néha felugrott, ide-oda sétált, visszaült.

Még ültében is toporgott.

- Kegyelmed a legszívesebben futásnak eredne, és ha bírná, bíz gyalog jutna el a városba. A postakocsinak előtte - hunyorgott a hosszúhajú. Kemény fűszálat tört le, szájába rakta végét, fogait piszkálta.

Kiköpte a rágós hús darabjait.

- Bizony, ha nem fékezne a letrisztikus tömeg... - szaladt ki a sovány száján, de gyorsan abbahagyta, és aggódva pislantott a másikra. A hosszúhajú szájában megállt a fűszál, aztán kiköpte, és a soványra meredt: - Hogy... hogy mondta kegyelmed? Letrisztikus tömeg?

- Á, dehogy... félrehallotta kegyelmed... - próbálta a szót másra terelni amaz, de a hosszúhajú megragadta a karját. Közelről néztek most egymás szemébe. A sovány látta, milyen feszült öröm jelenik meg amannak napégette arcán:

- És ha én erre azt mondom: húzza be kegyelmed a bé-kettes mágneses teret? Rögtön meglódulhat az a tömeg!

A posztóruháson volt a döbbenet sora. De most már halványan ő is örülni kezdett:

- Egyszerűbben is eljárhatnék ez esetben. A tehetetlenséggel szemben nem sokat tehetek, de ha figyelmen kívül hagyom a tömegvonzási együtthatót?

- Ám akkor más energia kell, legalább részben!

- Az sem baj! A készletben akad összegerjeszthető sugarakkal működő részecskegyorsító is...!

- Csak a sugárirányításra kell ügyelnie, no nem?

- De még mennyire! És ha az automatikus működésű independent kapcsolóra bízom magamat, nagyobb baj akkor sem érhet!

- Erre persze csak különleges körülmények között kerülhet sor...

- Világos!

- ...merthogy az itteni viszonyok között meglehetős feltűnést keltenék vele.

Elhallgattak, előbb körülnéztek. A táj békés volt, közeledett a napnyugta. Az alkonyt csak a lassan nyúló árnyékok jelezték. A vízparton békák kuruttyoltak. Gyík surrant a fűben, közel hozzájuk.

Aztán újra összenéztek. Most már a sovány is leült, és egészen más hangon kérdezte:

- Szóval te is analizátor vagy?

- Persze. Helyszíni-2es megfigyelő és elemző. A Béta Pictoris-négyesről jöttem. És te?

- Én a Camelopardalisról. Tudod, a Gamma-kettesen már egész szépen fejlődünk. Megoldottuk a nagy távolságok áthidalását.

- Látom abból is, hogy ide kerültél... Sugárhajón hoztak?

- Igen, nem is olyan régen. Te mit csinálsz itt?

- A távközlésük és a közlekedésük érdekel. Otthon elvégeztettek velem egy gyorstalpaló elemző tanfolyamot, a többit majd itt tanulom meg, azt mondták. Hát van mit csinálnom - a hosszúhajú megtörölte a homlokát. - Távközlésük még egyszerűen nincs, csak futárokat küldözgetnek, azzal hát nem kell foglalkoznom. De a közlekedésük...!

Ezek sohasem jutnak el odáig, hogy minimum hangsebességgel mozgassák fizikai testüket a négydimenziós térben. Szörnyű ez a

vánszorgás. Már huszonnégy itteni időegység óta utazgatom. Fejemben van minden postakocsi-járat, tudom, melyik folyón az év melyik szakában hol lehet átgázolni, a tengeri kikötőket is megismertem.

- Aprólékos munka lehet - bólogatott együtt érzően a sovány.

- Képzeld, rám meg a múlt eseménysorozat-vizsgálatokat bízták, no és részletes elemzéseket kell készítenem.

- Vagyis történelem? - kérdezte a hosszúhajú, és a folyót nézte.

Furcsa öröm tombolt a lelkében. Egy nagyon idegen világban, íme, találkozott egy még idegenebb valakivel, aki azonban sokkal közelebb áll hozzá, mint ezek itt. Lelki szemei előtt felbukkant a fogadós, a felesége, a csúnya szolgálólány, a nagykalapos parasztok. A lovak, galambok, békák.

Mennyire más világ ez...!

- Igen. Mondhatom, pocsék dolgokat tapasztalok. Ezek itt folyton csak áskálódnak, szervezkednek, gyilkolnak kicsiben és tömegesen, háborúznak... Már-már azt hiszem, soha nem viszik semmire. Hát mikor jutnak el odáig, hogy utazgassanak az ötödik dimenzióban? Vagy normál hőmérsékleten alkalmazzák a megafúziót? - elkeseredetten legyintett.

Majdnem reménytelenül. De aztán felderült az arca: - Jó, hogy találkoztunk. Ha nem csúszik ki számon az a szó, bizony nem jövünk rá, hogy...

A másik is mosolygott. Hirtelen nehéznek érezte testét: - Csak az alaktartás esik nehezemre. Neked nem?

- Dehogynem! -legyintett fensőbbséggel és egyben keserűen a posztóruhás. - Az itteniek fizikai valója egyenesen kocsonyás. Olyan zselészerű, mint nálunk a legkezdetlegesebb életszervezeteké.

- Néha rám jön, és szeretnék visszaváltozni - mondta a hosszúhajú. Hangjában alig titkolt reménykedés lapult: -Nálunk igen nagy a gravitáció, a mozgásunk lassú. Itt gyorsabb lehetne, ha nem kellene folyton arra koncentrálnom, szét ne essek - megvetően tapogatta combjait két tenyerével.

A hosszúhajú csak rövid ideig habozott:

- Hát tegyük le.

- Azt mondod...? - a sovány még habozott. Bizonytalanul körülnézett, és az aggodalom már ismert kifejezése jelent meg arcán.

- Miért ne? Senki sem lát bennünket - a hosszúhajúnak már nagyon tetszett saját ötlete - legalább megpihenünk. Mondjuk, egy fertályórácskára, ahogyan az itteniek mondják. Aztán újra előjövünk, és visszamegyünk a fogadóba.

- Csábító ajánlat - a sovány felnézett az égre is. És köröskörül.

Bizony nem volt ott senki. A folyó fölött mintha megsűrűsödött volna a pára. Kuruttyoltak a békák. Az erdő vonala innen távolról fekete falnak tetszett. Meleg levegőben napégette fű kellemes illata szállt... Döntött.

- Szívesen mennék a víz felületén - vallotta meg a sovány.

- Nálunk ez lehetetlen. Kétszer megkockáztattam már, de mindig csak percekre... - a vágyakozástól az ajkát nyalogatta. De ezt észre sem vette.

- Nálunk meg... odalent... - a hosszúhajú a talajra mutatott.

Beszélt volna tovább is, de észrevette, hogy a másik már nem figyel rá.

Valami olyasmit említett, hogy a vízen különösen élvezi a fentről beeső napsugarakat, amint alulról vetül fel rá. „Reflexiós fotonáramlás", mormolta. A hosszúhajú közben csizmája orrával a poros ösvényt piszkálta, aztán már nem is szólt, csak cselekedni kezdett. A sovány is követte...

Egy pillanattal később csak a ruhájuk hevert egy bokor alatt.

Egy sárgás, rücskös felületű, dinnye nagyságú gömb lebegett lassan a partra. Amikor a víz fölé ért, valahol a távolban kiáltott egy szürkegém.

A gömb majdnem a vizet érintve lebegett tova a folyón, mígnem szinte beleolvadt a lassan sűrűsödő kékes párákba....

Közben a parton a másik ék alakú, fémesnek látszó test szikrázva érintette a talajt. Por és kavics fröccsent szét spirálisan. A mágnestest mindjobban belemélyedt a földbe, már fűszálak is repültek félre, aztán az ezzel járó kicsiny zaj is elült. A végén még néhány porszem vágódott a levegőbe, hullott le a sás sötétzöld leveleire. A föld testén az a seb - egy kerek, barnás volt - még néhányszor megmozdult, mintha alulról fel-felhullámzana egy majdnem szilárd tenger. Aztán az is elcsitult.

A folyó fölött ismét helyreállt a békés nyugalom.

A gázlótól a város valóban nem volt messze.

A postakocsi koraeste köszöntött be a városba. A bakon az egyik kocsis megfútta kürtjét. A városi őrség nem túl gyorsan tárta ki a kapu szárnyait. Egy lovastiszt, bőrzekéjén a darabontok címeres jelvényével egyenként az utasok arcába világított. Aztán intett, és a nehéz kocsi kerekei máris a macskaköveken, félhomályba burkolózó házak között dübörögtek. A kocsis még egyszer, aznap már utoljára meghajtotta a lovakat, és azok felszegett fejjel siettek is - érezték már az istálló és a zabos zsákok szagát.

A főtéren egy fogadó előtt fékeztek. Hó, hó...! - kiáltozták a kocsisok. Fáklyás szolgák szaladtak hozzájuk, valaki kitárta az ajtót. Egy legény felugrott hátul, és máris dobálta le társának a vaskos utazóládákat.

- Hát megérkeztünk - mondta valaki.

A hosszúhajú lelépett a hágcsón. Itt is először az illatokat érezte meg. Városszag. Házak fala gyűjtötte napközben a meleget, most kiadják magukból. Fazsindelyes tetők jellegzetes illata, és egy konyhából árad a hagyma, a káposzta szaga. Ez hát a Föld - neki már csak ez marad. Meg az örökös postakocsizás.

- Mikor utazik tovább kegyelmed? - kérdezte a sovány. Akkor lépett le ő is. Az idősebb nem értette a kérdést. Melyik „továbbra" gondolhat amaz...? Megfordult, kutatóan nézett a szemébe. Fáklyafények apró másai táncoltak mindkettőjük szemében.

- Hamarosan - felelte, nem túl pontosan. De amannak ennyi is elég lehetett, mert most kivételesen eltűnt a belőle valósággal áradó türelmetlenség. Mosolygott:

- Holnap reggel megkeresem kegyelmedet. Még annyi beszélnivalónk van.

- Bizony van - mondta a másik, és már nem várva válaszra, elindult a fogadó bejárata felé. Megint érezte, milyen nehéz együtt tartani ezt az idegen testet. A legszívesebben újra levetette volna... Aztán erőt vett magán, sóhajtott, és egyetlen határozott mozdulattal belökte az ajtót.

A repülő jurta

Tunguz népmese

(Gyűjtötte: dr. Ny. T. Gavrilova, a novoszibirszki Néprajzi Intézet kutatója, a Szovjet Tudományos Akadémia levelező tagja) . ..Messze földön híres ember volt Tamruk, a vadász. A nagy folyó mentén nem volt nála ügyesebb csapdaállító, senki sem ismerte olyan jól a vadak járását, mint ő. Becsülték is Tamrukot mindenfelé, bátornak hívták és ravasznak. A folyó mindkét partján tisztelettel ejtették ki a nevét.

Történt egyszer, hogy a halászok közt szóbeszéd támadt: többen beszélték már, milyen csodák történnek arra fenn északon, a hegyek között. Mesélték, hogy furcsa idegenek járnak az egyik völgyben, és mérgezik egy patak vizét. Voltak, akik nem hittek a szóbeszédnek, csak a vállukat vonogatták. De mikor tavaszra mind elpusztultak a halak a folyóban, maguk is hinni kezdtek az idegenek bűnösségében.

Panaszra mentek hát, minden parti faluból elment a legtekintélyesebb, leghosszabb szakállú öreg. Bárka vitte le őket a folyón, a messzi városba. Ott az öregek a város legfőbb embere elé járultak, és felpanaszolták bajukat. A nagyszakállú, nagybajuszú bölcs, ki lapos sapkát hordott a fején és nem ismerte a tunguzok nyelvét, csak a fejét rázta: „Idegenek? Miféle idegenek?" Az öregek siránkoztak: „Repülő jurtával érkeztek az égből. Ott laknak a patak partján, és mérgezik annak vizét.

Már lassan az összes hal hasával felfelé úszik el a hálóink felett, urunk!"

- keseregték. De amaz megint csak a fejét rázta. „Repülő jurta...?

Ostobák vagytok, öregek. Térjetek vissza békével, és dolgozzatok tovább.

Mert ne feledjétek: Isten csak annak ád, ki nem sajnálja az ő verítékét."

Hazatértek hát az öregek, s mert nem volt más választásuk, elküldtek Tamrukért. A daliás vadász meg is érkezett - minden leány szeme feléje csillant, mikor prémes sapkájában, prémruhájában bevonult a legnagyobb faluba, ahol az öregek vártak rá.

„Csak te segíthetsz rajtunk, bátor Tamruk, erdők ravasz fia!"

Tamruk pedig megértvén, mit kívánnak tőle az öregek és a falvak népe, felragadta íját, égnek lőtt egy szép tollú nyílvesszőt, és így szólt: „Elmegyek a hegyekbe, és elüldözöm az idegeneket, kik éhínséget hoztak rátok. Úgy legyen!"

Hét nap hét éjjel ment az erdőkben Tamruk, hét hegyen és hét szakadékon kelt át. A nyolcadik napon, a nyolcadik hegyről lenézve meglátta az idegenek repülő jurtáját odalenn a völgyben, a kis patak partján. A jurta messzire csillogott, mintha ezüstből lett volna. Tamruk lement hát a völgybe, keresztül az erdőn. A közelben talált egy kis barlangot, ott megpihent. Aztán közelebb osont az idegenekhez.

Hárman voltak. Ketten a jurta mellett álltak, egy pedig a patak vizét nézegette. Tamruknak derekáig sem értek, testük gömbölyded volt, csillogott, mint a víztükör a napfényben. Lassan mendegéltek ide-oda.

„Rusnya szörnyek vagytok, de leszámolok veletek!" - gondolta Tamruk. Hallotta lenn a faluban, hogy eddig még senkinek sem sikerült az idegenek közelébe férkőzni. Az ismeretlen jurtát a csillogó gömbszörnyek őrizték, az embereket elűzték a környékről. Néhány magányos erdei vadász, aki a közelükbe merészkedett, csodás dolgokat mesélt róluk. Bár a vadászok puskával is lőttek rájuk, a puskagolyó lepattant róluk, nem is érte el testüket. Hiába dobáltak feléjük lándzsákat vagy késeket, az idegenek láthatatlan páncéljáról minden fegyver lepattant. „Bolondok" - nevetett Tamruk, a ravasz -, „a puskagolyó, a kés, a lándzsa hegye mind vasból van. De az én nyilam csak nádszál, éles kagylóval a végén, az nem fog lepattanni róluk!"

Az első napon becserkészte az egyik idegent, aki társait elhagyva kissé eltávolodott a pataktól. Tamruk megfeszítette szarvasölő íját, pendült a húr... Az idegen lerogyott, hangot sem ejtve. De a többiek mégis megérezték valahogy, hogy baj történt, sietve közeledtek. Tamruk eltűnt a sűrűben, barlangjába húzódott.

Másnap Tamruk megfeszítette medveölő íját... A második idegen a patakba hullott. A gyors sodrás elragadta, társa hiába jött, már nem talált rá.

Harmadnap Tamruk a patakparti sásban lopakodott. Az idegen sokáig nem mutatkozott; végre, mikor legmagasabban állt a nap, nyílott a csillogó jurta ajtaja, előlépett. A legyőzhetetlen és bátor Tamruk megfeszítette tigrisölő íjának húrját... A harmadik idegen is lerogyott, Tamruk nyílvesszeje átfúrta a szörny testét.

Tamruk bement a repülő jurtába. Térden állva fért csak be az ajtón.

A falak csillogtak, mint az ezüst. Rettentő fényesség vakította el szemeit, tétován tapogatott maga körül. Nem látott semmit. Megfogott valamit, s elengedte megint... hangokat halott, felmorajlott valami. A hang erősebb volt a legszörnyűbb csíkos tigris üvöltésénél is. Tamruk érezte, hogy megmozdul alatta a jurta. Kiugrott a földre.

Visszanézve már látta, hogy a jurta felemelkedik. Igazán repülő jurta volt hát. A fák fölé emelkedett, aztán még magasabbra... Tamruk rohant be az erdőbe, barlangjában karjai közé temette fejét, és nyöszörgött, mint a csecsszopó gyermek.

Ezért nem látta Tamruk az eget-földet elborító nagy fényességet, nem hallotta az iszonyú dördülést, nem tudott a messze földön erdőket ledöntő tüzes felhőről... Három nap, három éjjel ült a barlangban, csak azután jött elő. Hét hegyen, hét völgyön át vándorolt, de sem emberrel, sem állattal nem találkozott. Hallgattak az erdők, csend ült a patakok felett.

Tamruk sok évet élt még, s bátorságáról mindvégig híres volt. Ősz korában messze földekről keresték fel, hogy tanácsát kérjék. Sokadszor mesélte el, hogyan futamította meg a gömbszörnyeket és repülő jurtájukat.

Mindenkihez szíves volt. Jurtája falán lógott nevezetes medveölő íja.

Halála előtt azt kérte: az íjat temessék el vele együtt, így is történt.

Ez volt hát a bátor és ravasz Tamruk története...